

νείς νά σηκώνη—κατηραμένη ανάγκη!! ἔπρεπε ἔν δὲν ἐδέχετο θά ἔμεναν εἰς τὸ σπήτι νηστικοί. Καί ἡ μικρά του ἡ Φωφώ, ἃ τί ἔξυπνη ποῦ εἶναι! ὅταν θά μεγάλωσῃ θά τὸν ἀποζημιώσῃ ἐκεῖνη, διὰ τὰ ὅσα τώρα ὑποφέρει. Μά καί τώρα δὲν τὸν ἀποζημιώνει ὅταν τὸ βράδυ κατὰ κράτος ἐπιστρέφει! Ἄχ, κουράσθηκε!! νά, τώρα θά ἀκουμβήσῃ εἰς ἐκεῖνον τὸν κορμὸν τοῦ κορμμένου δένδρου, διὰ νά ἀνακλυθῇ.—τὸν ἔθεσεν ἐκεῖ ἐπίτηδες ἡ συντεχνία των, διὰ νά ἀκουμβοῦν τὰ βάρη των, ὅταν εἶναι φορτωμένοι.—Ἄ τί κρῦο πράγμα!! σκέπτεται ὁ κύρ Δήμος, νά σηκώνη κανεὶς νεκροκράθβατον! Θεέ μου, με παγώνει ἡ ἰδέα, πὼς θά τῆ φάγη τόση νιώτη τριανταφυλλένια αὐτὸ τὸ ξυλίνιο τὸ κιβώτιο, ἃ τὴν καύμένη τῆ νέα—καί ὡς διὰ νά διακόψῃ τὴν πορείαν τῆς ὀχληρᾶς αὐτῆς σκέψεως ὁ κύρ Δήμος συνέπτυξε τὸ σχοινίον διὰ τῆς χειρὸς του, ἠνωρθώθη καὶ ἤρχισε νά περιπατῇ βεβιασμένως.

Τόση ἦτο ἡ ταρχή του, ποῦ δὲν ἐπρόσεξε, πὼς τὸν φωνάζουν μετὰ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ὄνομα, τὸ ὅποιον παρὰ

κάθε ἄλλο ἠγάπα πατεράκι πατεράκι.—Ἦτο ἡ Φωφώ.—Πὼς ἐδῶ παιδί μου, πὼς βρέθηκες ἐδῶ; πὼς σέ ἄφησαν καὶ βγήκες μετὰ αὐτὴν τὴν ζέστη;

—Πατέρα τί εἶναι αὐτὸ ποῦ σηκώνεις, γιατί πατέρα εἶσαι ἔτσι ἄγριος, πὲς μου πατέρα, τί εἶναι αὐτό; σέ φοβοῦμαι, εἶναι ἐκεῖνο ποῦ βάζουν τοὺς πεθαμένους ἄρησέ το πατέρα νά φύγουμε, γιατί φοβοῦμαι.

Καὶ τὸ παιδίον παράφορον προσεπάθη νά κρυβῇ ὑπὸ τὰ ράκη τοῦ ἀμυχανούντος πατρὸς. Ναι, ἦτο, πολὺ ἄγριος μετὰ ἐκεῖνο τὸ νεκροκράθβατον· ἐνένευσε τὸν φόβον εἰς τὸ παιδίον του, τὸ ὅποιον ἐκνευρισμένον ἔλειτο ἐκεῖ πλησίον του· εὔρε λόγους νά τὸ καθησυχάσῃ· ἀπέσυρε τὴν μίαν χεῖρά του ἠρέμα προσπαθῶν μετὰ κόπον νά κρατήσῃ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ φορτίου διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, καὶ ἐκράτησε τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἔτρεμεν ἀκόμη, διὰ τῆς ἄλλης. Ἀνέβηκε ὁ πτωχὸς ἄνηλωπος, κατὰ κροσσὸν, ἰδρώλουστος, φέρων ἀπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν ζωὴν καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης τὸν θάνατον.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

ΚΟΣΜΟΧΑΛΑΣΙΑ

Σὰν μιὰ σταλαματιὰ νερὸ τὸ ὀλόγιμο φεγγάρι κρέμεται μέσ στὸν οὐρανό. Στὰ κάτασπρα ντυμένη, φτερὰ κρατόντας παγονιοῦ, πάντοιγκλει, προσμένει ἀπ' τὶς μεγάλες τὶς κορφὲς τάγερι νά φρεσκάρῃ...

Καὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς τὰστρα γυροῦν, σὴν σμάρι ξανθὰ μελίσσια, ὅπως γυροῦν καὶ οἱ νοῦς τῆς, ὅπου βγαίνει καὶ σὴν στρατὸς ἀτέλειωτος κα' ὄλος μαζί πηγαίνει στὸν καρδιοκλέφτη ὁμορφονιό, τὸν ἀπολησιμονιάρη...

Καὶ γὰρ τῆς εἶπα: «Κοίταξε νά μὴ μου ἀναστενάξῃς, γιατί ἂν ξεσλάσῃ ὁ πόνος σου—ὁ πόνος ποῦ γνωρίζω,—καὶ τὴν γαλήνη τοῦρανοῦ φοβοῦμαι μὴν ταράξῃς.

Φοβοῦμαι τὸ φεγγάρι μας, ποῦ στοῦρανοῦ τὴ μέση στέκει, εἶναι ἡλιοστάλαγμα νά κρουφολαχταρίζω μὴν ταραχῆ καὶ λυγιστῆ καὶ σκόρπιο ἐμπρός μου πέση!...»

ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

